

Chambre des Représentants

SESSION 1960-1961.

19 DÉCEMBRE 1960.

PROJET DE LOI

d'expansion économique, de progrès social
et de redressement financier.

Titre IV. — Ch. VI. — Commissions
d'Assistance publique.

AMENDEMENTS
PRÉSENTÉS PAR M. DECKER
AU TEXTE
ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

Art. 102.

1) Au même article 27, remplacer le premier alinéa
par ce qui suit :

« Dans les communes auxquelles, en vertu de l'article 132
de la loi provinciale, s'étendent les attributions du commis-
saire d'arrondissement, et sans préjudice aux situations
acquises, la fonction de receveur de la commission d'assis-
tance publique est exercée par le receveur régional chargé
de la fonction de receveur communal dans la même com-
mune.

Le Roi détermine les conditions et modalités suivant les-
quelles le receveur communal régional exerce la fonction
de receveur de la commission d'assistance publique ».

2) A) En ordre principal :

A l'article 27, supprimer le 2e alinéa.

B) En ordre subsidiaire :

Remplacer cet alinéa par ce qui suit :

« Dans les communes de 2.500 habitants ou moins, la
fonction de secrétaire de la commission d'assistance publi-
que est attribuée par priorité au secrétaire de la commune ».

Voir :

649 (1959-1960) :

- N° 1 : Projet de loi.
- N° 24 : Rapport.
- N° 31 : Texte adopté par les Commissions.

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1960-1961.

19 DECEMBER 1960.

WETSONTWERP

voor economische expansie, sociale vooruitgang
en financieel herstel.

Titel IV. — Hfdst. VI. — Commissies
van Openbare Onderstand.

AMENDEMENTEN
VOORGESTELD DOOR DE HEER DECKER
OP DE TEKST
AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

Art. 102.

1) In hetzelfde artikel 27, het eerste lid vervangen
door volgende tekst :

« In de gemeenten waarover krachtens artikel 132 van
de provinciewet de bevoegdheid van de arrondissements-
commissaris zich uitstrekt, wordt, mits de verworven toe-
standen in acht te nemen, het ambt van ontvanger van de
commissie van openbare onderstand uitgeoefend door de
gewestelijke ontvangers belast met het ambt van gemeente-
ontvanger in dezelfde gemeente.

De Koning bepaalt de voorwaarden en de modaliteiten
volgens welke de gewestelijke gemeentesecretaris het ambt
van gemeenteontvanger in de gemeente vervult. »

2) A) In hoofddorde :

In artikel 27, het 2de lid weglaten.

B) In bijkomende orde :

Bedoeld lid vervangen door wat volgt :

« In de gemeenten met 2.500 inwoners of minder wordt
het ambt van secretaris van de commissie van openbare
onderstand bij voorkeur toegekend aan de secretaris van de
gemeente ».

Zie :

649 (1959-1960) :

- N° 1 : Wetsontwerp.
- N° 24 : Verslag.
- N° 31 : Tekst aangenomen door de Commissies.

JUSTIFICATION

(de l'amendement n° 2 à l'art. 102).

L'exposé des motifs du projet de loi se réfère aux dispositions concernant les secrétaires communaux.

La situation n'est cependant pas la même pour les secrétaires de C. A. P. D'abord, la loi communale ne crée pas une obligation comme le présent projet de loi. Elle permet au Gouverneur de prescrire la nomination d'un secrétaire en fonction. En cas de refus du conseil communal, le Roi nomme d'office, mais une telle situation n'est pratiquement jamais appliquée. Le secrétaire doit, en effet, jouir de la confiance de la commune. Ainsi en est-il dans les commissions d'assistance.

D'autre part, les fonctions de secrétaire de C. A. P. sont, dans les petites communes, des fonctions d'appoint que les titulaires cumulent avec un emploi full-time qu'ils exercent dans un service public ou dans le privé.

La nomination par une C. A. P. d'un secrétaire en fonction dans une autre commission restera sans effet sur la fonction principale exercée par le titulaire et celui-ci se verra en fait attribuer un cumul supplémentaire.

Pourquoi dès lors interdire à une C. A. P. de confier ce cumul à une personne de la localité ayant les aptitudes nécessaires et pouvant plus aisément intervenir dans les cas d'urgence, qu'un secrétaire habitant au dehors. Dans cet ordre d'idées, le secrétaire communal des petites communes est souvent le secrétaire de la C. A. P. C'est d'ailleurs tout profit pour les deux administrations puisque de nombreuses questions à résoudre par la C. A. P., notamment en matière de domicile de secours, postulent l'intervention des services communaux. La coordination des mesures à caractère social que le conseil communal peut envisager dans la sphère de ses attributions, avec l'action de la commission, est en outre plus facile lorsque les deux administrations ont le même secrétaire.

Or, le projet de loi rend impossible la nomination du secrétaire communal à l'emploi de secrétaire de la C. A. P. dans la même commune.

En raison des avantages qu'elle procure, cette formule pourrait cependant être généralisée dans les petites communes si l'on estime devoir imposer un choix à la commission.

Cette formule est d'ailleurs la plus économique car la nomination à de petites fonctions de secrétaires pris en dehors de la commune, entraînera fatalement l'obligation d'accorder à ceux-ci des indemnités de déplacements.

Enfin, l'exposé des motifs déclare, page 53, que la nomination de secrétaires communs semblerait bénéfique et qu'il paraît indiqué d'appliquer en l'espèce une disposition analogue à celle qui régle la nomination des secrétaires communaux. Le peu de fermeté de cette motivation prouve que le Gouvernement n'est pas lui-même convaincu de la nécessité de la réforme qu'il envisage.

Art. 103.

Supprimer cet article.

Art. 110.

In fine de cet article, supprimer les mots : « ou de l'institution de receveurs régionaux ».

JUSTIFICATION

(des amendements aux articles 102, 1er, 103 et 110).

L'exposé des motifs du projet de loi affirme que l'institution de receveurs régionaux permettrait l'utilisation d'agents communs pour les petits services administratifs. Le texte du projet est cependant général et ne limite pas la réforme aux C. A. P. des communes non émancipées, et pourrait donc être appliqué à des commissions importantes.

Il ne peut être question cependant de confier la charge de receveur d'une petite commission à un receveur de C. A. P. occupant un emploi de carrière.

D'autre part, les C. A. P. des communes émancipées, qui gèrent des établissements hospitaliers ou autres, et qui auraient un receveur régional, seront amenées à établir des receveurs spéciaux au sein de

VERANTWOORDING

(van amendement n° 2. op art. 102).

De Memorie van Toelichting verwijst naar de voorzieningen betreffende de gemeentesecretarissen.

De toestand is nochtans niet dezelfde. Vooreerst legt de Gemeentegeet, in tegenstelling met dit wetsontwerp, geen verplichting op. Zij maakt de Gouverneur mogelijk de benoeming van een secretaris in functie voor te schrijven. In geval van weigering van de gemeenteraad, benoemt de Koning ambshalve, maar dergelijke toestand doet zich praktisch nooit voor. De secretaris moet inderdaad het vertrouwen van de gemeente genieten. De toestand is dezelfde in de commissies van openbare onderstand.

In de kleine gemeenten is het ambt van secretaris van de C. O. O. een aanvullingsambt dat de titularissen cumuleren met een full-time betrekking in een overheidsdienst of in de particuliere sector.

De benoeming door de C. O. O. van een secretaris in functie in een andere commissie zal geen weerslag hebben op de hoofdbetrekking uitgeoefend door de titularis, en aan deze laatste zal in feite een bijkomende cumulatie toegekend worden.

Waarom zou men dan een C. O. O. verbod opleggen deze cumulatie toe te staan aan een persoon van de gemeente, die de nodige bekwaamheid bezit en die in dringende gevallen gemakkelijker kan optreden dan een secretaris woonachtig in een andere gemeente. In de kleine gemeenten is de gemeentesecretaris dikwijls secretaris van de C. O. O. De twee besturen vinden hier trouwens baat bij, vermits talrijke vraagstukken die de C. O. O. moet oplossen, met name, inzake domicilie van onderstand, de tussenkomst van de gemeentediensten vereisen. De coördinatie van de maatregelen op sociaal gebied, die het gemeentebestuur kan overwegen in het kader van zijn bevoegdheid, met de werking van de commissie, is daarenboven gemakkelijker wanneer de twee besturen dezelfde secretaris hebben.

Het wetsontwerp nu maakt de benoeming van de gemeentesecretaris in de betrekking van secretaris van de C. O. O. van dezelfde gemeente onmogelijk.

Gelet op de eraan verbonden mogelijkheden, zou deze formule echter kunnen veralgemeend worden in de kleine gemeenten, indien men meent de commissie een keuze te moeten opleggen.

Deze formule is trouwens de voordeligste, want de benoeming tot kleine ambten van secretarissen gekozen buiten de gemeente zou onvermijdelijk de verplichting meebrengen aan deze laatste verplaatsingsvergoedingen toe te kennen.

Op bladzijde 53 van de Memorie van Toelichting wordt ten slotte gezegd dat de benoeming van gemeenschappelijke secretarissen zeer dienstig blijkt en dat het aangewezen schijnt ter zake te voorzien in een gelijkaardige bepaling als deze waarbij de benoeming van de gemeentesecretarissen geregeld wordt. De weinig kordate toon van deze motivering geldt als het bewijs dat de Regering zelf niet overtuigd is van de noodzaak van de voorgenomen hervorming.

Art. 103.

Dit artikel weglaten.

Art. 110.

In fine van dit artikel de woorden : « of ingevolge de instelling van gewestelijke ontvangers » weglaten.

VERANTWOORDING

(van de amendementen op artikelen 102, 1er, 103 en 110).

In de Memorie van Toelichting wordt bevestigd dat de aanstelling van gewestelijke ontvangers het tewerk stellen van gemeenschappelijke agenten voor de kleine diensten zou mogelijk maken. De tekst van het ontwerp heeft evenwel een algemene draagwijdte en beperkt de hervorming niet tot de C. O. O. van de niet-ontvoogde gemeenten; zij zou dus ook voor belangrijke commissies kunnen gelden.

Er kan nochtans geen sprake van zijn de functie van ontvanger van een kleine gemeente toe te vertrouwen aan een ontvanger van een C. O. O. die een beroepsloopbaan heeft.

Daarenboven zullen de C. O. O. van de ontvoogde gemeenten, die verplegings- op andere inrichtingen beheren en een gewestelijke ontvanger mochten hebben, verplicht zijn in deze inrichtingen bijzondere

ces établissements, parce que la présence d'un agent comptable y est souvent très utile sinon indispensable pour la perception des recettes d'exploitation.

En outre, l'administration de la commission d'assistance publique étant beaucoup moins importante que celle de la commune même, les receveurs régionaux dont la nomination est envisagée, devront pour être employés full-time s'occuper d'un grand nombre de comptabilités peu importantes.

Outre que la nécessité de tenir de nombreux comptes et registres rendra la fonction fastidieuse, l'obligation imposée aux receveurs régionaux de visiter un grand nombre de communes, entraînera des frais de déplacements importants. Ces frais seraient sensiblement réduits si le ressort confié aux intéressés était moins étendu et si, par exemple, dans les C. A. P. des communes non émancipées, la fonction de receveur était confiée au receveur régional chargé de la fonction de receveur communal dans la même commune. Ce mode d'organisation éviterait de créer deux réseaux parallèles de receveurs régionaux et permettrait au receveur d'être plus souvent présent dans les communes de son ressort.

Dans les autres commissions, la situation actuelle peut être maintenue sans inconvénient. Les C. A. P. peuvent, en effet, trouver aisément un receveur local ayant les aptitudes requises.

Enfin, l'extension aux C. A. P. de la formule des receveurs régionaux ne peut justifier le retrait de la fonction de receveur à des titulaires régulièrement nommés. Tel que cela a été réglé pour les communes, les receveurs actuels doivent pouvoir achever leur carrière et ce n'est qu'au fur et à mesure des départs, que la formule nouvelle peut être appliquée.

Quel que soit le système adopté, les situations acquises doivent être maintenues. Il convient donc d'exclure les receveurs régionaux de la disposition transitoire que l'article 110 du projet de loi propose d'ajouter à l'article 103 de la loi du 10 mars 1925 organique de l'assistance publique.

ontvangers aan te stellen omdat de aanwezigheid van een rekenplichtige er zeer dikwijls zeer nuttig, zoniet volstrekt noodzakelijk is voor de invordering van de exploitatieontvangsten.

Aangezien het beheer van de commissie van openbare onderstand veel minder om het lijf heeft dan deze van de gemeente zelf, zouden de gewestelijke ontvangers, wier benoeming overvogen wordt, een groot aantal weinig belangrijke boekhoudingen moeten voeren om een volle bezigheid te hebben.

Atgezien van het feit dat de noodzaak talrijke rekeningen en registers bij te houden het ambt omslachtig zal maken, zal de aan de gewestelijke ontvangers opgelegde verplichting een groot aantal gemeenten te bezoeken leiden tot belangrijke verplaatsingskosten. Deze kosten zouden in aanzienlijke mate beperkt worden indien het ambtsgebied van de betrokkenen minder uitgestrekt is en indien, bij voorbeeld, in de C. O. O. van de niet-ontvoogde gemeenten het ambt van ontvanger toevertrouwd wordt aan de gewestelijke ontvanger belast met het ambt van gemeenteontvanger in dezelfde gemeente. Deze organisatievorm zou vermijden dat twee geïjklopende netten van gewestelijke ontvangers tot stand komen en zou de ontvanger in de mogelijkheid stellen vaker aanwezig te zijn in de gemeenten van zijn ambtsgebied.

In de andere commissies kan de huidige toestand zonder bezwaar behouden blijven. De C. O. O. kunnen inderdaad gemakkelijk een plaatselijke ontvanger met de vereiste bekwaamheid vinden.

De uitbreiding van de formule van de gewestelijke ontvangers tot de C. O. O. mag niet betekenen dat het ambt van ontvanger onttrokken wordt aan regelmatig benoemde titularissen. In overeenstemming met wat voor de gemeenten voorzien werd, moeten de huidige ontvangers hun loopbaan kunnen beëindigen en mag de nieuwe formule slechts toegepast worden naargelang dat vacatures ontstaan.

De verworven toestanden moeten behouden blijven ongeacht het stelsel dat wordt aanvaard. De gewestelijke ontvangers moeten dus uitgesloten worden van de overgangsbepaling die artikel 110 van het wetsontwerp voorstelt toe te voegen aan artikel 103 van de wet van 10 maart 1925 tot regeling van de openbare onderstand.

C. DECKER.
R. DEVOS.